Rici Arici și Prietenii

La încheierea programului, doamna educatoare le spuse, ca de fiecare dată, puilor de arici de la grădinița din pădure: „La revedere, grupă mică, să fii zâmbitoare şi binevoitoare ca o floricică!”. Rici Arici nu-i răspunse ci alergă într-o suflare acasă. Deschise uşa camerei de zi, trecu în fugă pe lângă mama, fără să-i dea bineț, și dădu buzna în bibliotecă. Graba lui Rici Arici nu trecu mai departe de pragul încăperii care găzduia biblioteca şi biroul tatălui său. Puiul de arici încremeni, privind țintă la fotoliul din fața biroului. Fotoliul era acum ocupat; ceva neobişnuit pentru acea oră din zi când domnul Aricescu era de obicei la serviciul său diplomatic.

- Bună, Rici Arici! Ia loc, te rog, îi spuse calm domnul Aricescu celui mai mic fiu al său, indicând către un scaun liber de lângă biroul său.

Rici Arici nici nu se aşeză bine pe scaun şi, fără a asculta ce avea de spus tatăl său, se ridică iarăşi în picioare. I se adresă răstit:

- Vreau să te întreb ceva.

- După cum vezi, fiule, sunt încă aici. Pari foarte grăbit, Rici Arici, mult prea grăbit! Avem tot timpul la dispoziție.

Puiul de arici nu ascultă nici de această dată. Întrebă pe nerăsuflate:

- De ce doamna ‘toare ne spune în fiecare zi: „La revedere, grupă mică, zâmbitoare şi binevoitoare ca o floricică!”? Nu înțeleg, doamna asta nu ştie ce vorbeşte!

Domnul Aricescu lăsă impresia că nu-l deranjează graba fiului său mai mic. Îl urmări în tot acest timp pe Rici Arici cercetător, din spatele ramelor de ochelari, şi îi răspunse fără urmă de dojană în glas.

- Te referi cumva la doamna ta educatoare? Respectabila doamnă Lina-Cristalina mi-a fost educatoare şi mie. Fiule, până să desluşim spusele doamnei educatoare, trebuie făcute nişte lămuriri. Dacă nu reuşeşti să ai răbdare în a purta o conversație, cum crezi că poți avea răbdare să creşti, de exemplu.

- Păi, nu am. Eu nu vreau să fiu o floare ci un arici. Am zis!

- Am înțeles. Să facem atunci un rezumat, Rici Arici, pentru că văd cu luare-aminte cât de grăbit eşti.

Rici Arici păru că se mai liniştește auzind cuvântul „rezumat”. Ştia el că, într-o discuție, acest cuvânt înseamnă cam tot una cu a merge pe o scurtătură de la grădinița din pădure spre casă. Se gândi puțin… Azi se pare că scurtase toate drumurile, chiar şi toate căile de comunicare. Uitase să-i răspundă educatoarei la plecare, să-i dea bineț mamei sale la intrarea în casă. Nu cumva sărise şi peste obişnuitul salut adresat tatălui? Îl privi pe acela ca trezit dintr-un vis. Rici Arici deveni atent la ce avea tatăl să-i spună.

- Aşadar, Rici Arici, să rezumăm. Presupun că ai auzit mesajul doamnei tale educatoare, iar tatăl

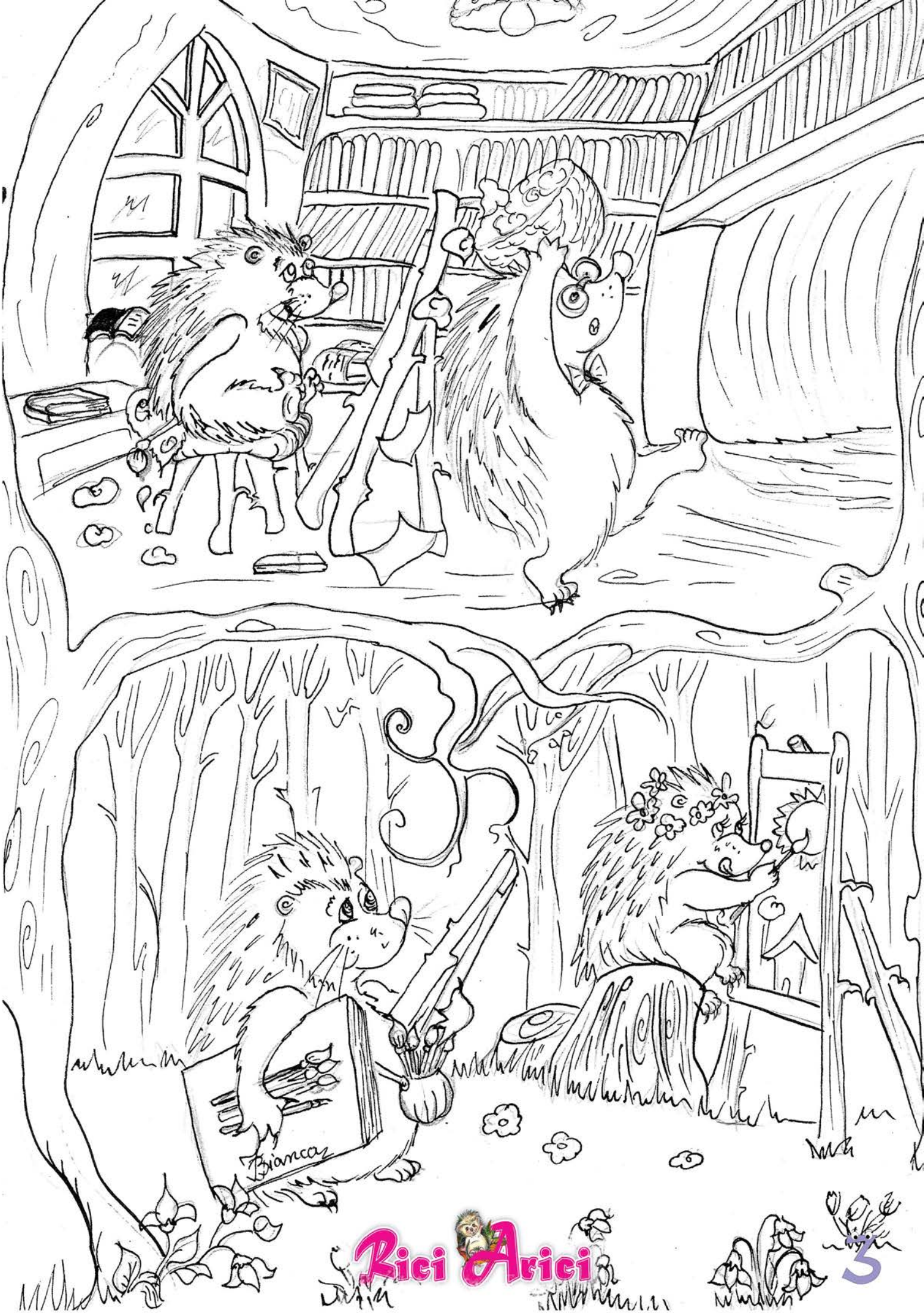
Bianca

rosti apăsat cuvântul „educatoare”, pe care Rici Arici îl pronunțase doar pe jumătate. Te-ai grăbit spre casă și ai intrat grăbit în bibliotecă. Cred că erai nerăbdător să discutăm, cu un dicționar în față, ce înseamnă fiecare cuvânt: „floare”, „zâmbitoare” și „binevoitoare”. Apoi să ne explicăm împreună ce a dorit le transmită doamna educatoare copiilor.

Puiul de arici se fâstâci și se pregăti să răspundă.

- Rici Arici, scuză-mă că te întrerup, dar coșul de gunoi este plin de ghemotoace de hârtie. Trebuie să-l debarasez neapărat.

Tatăl lui Rici Arici ridică coșul de gunoi și dădu să iasă din bibliotecă, dar în cale îi apăru un șevalet. Era gata să se împiedice, ba făcu chiar o piruetă, pe care puiul de arici o privi oarecum amuzat.

- De unde or fi apărut acest șevalet și toate bucățile acestea de hârtie mototolită?, se întrebă domnul Aricescu ca pentru sine.

- Tată, te rog să mă scuzi, spuse în șoaptă Rici Arici.

Domnul Aricescu nu-l auzi sau se făcu că nu îl aude pe fiul său și preocupat ieși din încăpere. Nu după mult timp, reveni îngândurat. Rici Arici îi spuse:

- Tată, știi… îmi dau seama acum că graba strică treaba. Știu și de ce doamna educatoare Lina-Cristalina ne spune în fiecare zi, la plecare, să fim zâmbitori și binevoitori ca niște flori.

- Da? Cum așa, Rici Arici?

- Păi… sigur. Cactușii nu au ei cumva țepi, dar fac și flori spectaculoase? Am văzut aici, în bibliotecă, într-un album și... am încercat să pictez și eu vreo doi, trei, așa… Dar știi, sunt începător, ați fi râs de mine și de toate încercările mele. Mai ales Aricica, este avansată, și s-ar fi distrat de minune pe seama…

- Ghemotoacelor tale de hârtie?

- Da. De aceea am preferat să nu spun nimănui. Am luat pe furiș șevaletul ei și… am profitat de momentele de liniște din bibliotecă…

- Cât timp eu eram plecat la serviciul diplomatic. Hm… Rici Arici, nu este o rușine să-ți încerci talentul, să fii într-o bibliotecă, să studiezi, dar...

- Este nepotrivit să îmi însușesc lucrurile altora de dragul artei…?

- Și să nu-i saluți, să nu le ceri sfatul. Sora ta te-ar fi ajutat, eu ți-aș fi împrumutat niște cărți potrivite vârstei tale, care să te ajute. Toată familia, doamna educatoare s-au îngrijorat în schimb de faptul că ai uitat bunele maniere. Lucrurile din casă dispăreau fără o explicație și ordinea se strica de la o zi la alta. Îți recomand ceva: natura este cel mai bun profesor. Discută cu sora ta, Aricica, și mergeți cu șevaletele pe pajiște. Veți fi inspirați și va ieși cea mai grozavă pictură. Ți-am pregătit un șevalet numai pentru tine.

- Mulțumesc, tată.

- Mult succes, fiule!

Text: Anca Spiridon

Ilustrație: Bianca Elena Ionescu

Bianca